

lande, f. eks. Frankrig, Forbundsrepublikken Tyskland, England og U.S.A., forholder det sig omvendt, idet der her i praksis gælder en ubegrænset produktbeskyttelse, hvilket modsætningsvis indebærer, at den, der har opfundet en kemisk forbindelse som sådan eller et lægemiddel og får patent herpå, opnår en af anvendelsen uafhængig beskyttelse af den kemiske forbindelse, f. eks. et lægemiddel.

En sådan patenthaver kan derfor i princippet forbyde andre, der måtte have opfundet en anden anvendelse af produktet, at benytte det hertil. I overensstemmelse med, hvad der således er praksis i nogle af de stater, der tiltræder Den europæiske Patentkonvention, vil der også i henhold til denne konvention gælde en ubegrænset produktbeskyttelse. Dette princip finder indirekte udtryk i konventionens artikel 167, stk. 2, a, om reservationer. Hvis Danmark tiltræder Den europæiske Patentkonvention, og der med virkning for Danmark af EPM udstedes patenter på produkter, der ikke er bundet til nogen bestemt anvendelse, vil det ikke være muligt fortsat at følge den gældende praksis med begrænset produktbeskyttelse, for så vidt angår patenter, der måtte blive udstedt af den danske patentmyndighed, idet disse da – set fra patenthaverens synspunkt – vil være af ringere værdi end de europæiske patenter. Ved ikrafttrædelsen af loven vil praksis derfor blive ændret på grundlag af en ny regel, der foreslås indsat i patentlovens § 8. Dette vil ikke medføre praktiske vanskeligheder med hensyn til allerede meddelte patenter eller patentansøgninger, der er under behandling ved lovens ikrafttrædelse. For gældende patenter vil produktbeskyttelsen således fortsat være bundet til den anvendelse, der er angivet i kravet, som ifølge lovens § 39 bestemmer beskyttelsens omfang, og denne beskyttelse kan ikke udvides.

Med hensyn til patentansøgninger, der er under behandling ved lovens ikrafttræden, vil erhvervslivet kunne have indrettet sig på, at patent kun kan meddeles i overensstemmelse med den gældende praksis. Ubegrænset produktbeskyttelse bør derfor kun kunne opnås i henhold til ansøgninger, der er indleveret efter lovens ikrafttræden, mens de på dette tidspunkt verserende ansøgninger bør behandles efter den nu gældende praksis, jfr. lovforslagets § 3, nr. 4.

Nyhed og opfindeshøjde.

Bestemmelserne herom i patentlovens § 2 foreslås tilpasset de tilsvarende regler i Den europæiske Patentkonvention. Dette indebærer især, at en tidligere indgivet patentansøgning i kollisionstil-

fælde alene skal tages i betragtning ved bedømmelsen af en senere indgivet ansøgnings nyhed og ikke som efter den gældende patentlov tillige ved bedømmelsen af, om den udviser opfindeshøjde. Endvidere indføres en nyhedshindring med hensyn til kendte stoffer og blandinger, hvorved der sker en begrænsning i adgangen til at opnå patent på anvendelse af stoffer og blandinger som lægemidler.

Eneretten.

I patentlovens § 1 bestemmes det, at den, der får patent på en opfindelse, derved opnår eneret til at udnytte den erhvervsmæssigt, og enerettens indhold er nærmere bestemt i lovens § 3.

Denne bestemmelse tilpasses ved lovforslaget til de tilsvarende bestemmelser i artiklerne 29–31 i Fællesskabets Patentkonvention.

Tillægspatent.

Efter patentlovens § 7 kan patenthaveren få tillægspatent på en videreudvikling af opfindelsen, såfremt ansøgning herom indleveres, inden ansøgningen om hovedpatentet er blevet almindelig tilgængelig i overensstemmelse med reglerne i § 22.

Dette er som regel 18 måneder efter indleveringen af den oprindelige ansøgning eller dennes prioritetsdag. Tillægspatent kan meddeles, uanset at udviklingsresultatet ikke adskiller sig væsentligt fra indholdet af ansøgningen om hovedpatentet.

Ved forberedelsen af den gældende patentlov blev det overvejet, om adgangen til at opnå tillægspatent burde afskaffes. Da man imidlertid indførte en skærpelse af kravene til nyhed og opfindeshøjde ved bestemmelsen i lovens § 2, stk. 2, fandtes det ikke rimeligt at ophæve adgangen til tillægspatent.

Bestemmelsen i patentlovens § 2, stk. 2, indebærer, at en ansøgers egen tidligere patentansøgning kan udgøre patenthindring i forhold til en af ham senere indleveret ansøgning. Adgangen til tillægspatent bøder herpå ved at gøre det muligt for en ansøger at indgive en ansøgning om patent, inden udviklingsarbejdet med opfindelsen er helt færdigt, uden at han derfor mister muligheden for at opnå patentbeskyttelse for den muligt mere udviklede form.

Da forslaget (§ 1, nr. 2) til en ændret affattelse af patentlovens § 2 medfører, at en tidligere ansøgning ikke længere skal tages i betragtning ved bedømmelsen af opfindeshøjden i en senere ansøgning, men kun ved bedømmelsen af dennes nyhed, falder et væsentligt argument for at bevare tillægspatentordningen bort. Sely under den gældende